

Predikan på Tacksägelsedagen den 9 oktober 2011 i Abrahamsbergskyrkan.

Tema: *Lovsång*. Texter: Psalt. 65: 9-14, Kol. 3: 16-17 och Luk. 19: 37-40. Predikant: Bertil Högström.

Dagens evangelietext är vi egentligen vana att förknippa med advent eller inledningen till påsken, alltså Palmsöndagen, men här dyker den nu upp i ett tredje sammanhang, på Tacksägelsedagen. Situationen är ju den att två lärjungar fått i uppdrag av Jesus att hämta en ung åsna från en närliggande by strax utanför Jerusalem, och på den kommer Jesus ridande in mot staden och folk breder ut sina mantlar på vägen framför honom och man skär palmkvistar och strör dem på vägen. Hela skaran av människor som följer honom prisar Gud och ropar: "Hosianna! Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn. Fred i himlen och ära i höjden!"

Vid första advent och palmsöndag ligger tyngdpunkten på intåget i Jerusalem och vad det betyder, men nu på Tacksägelsedagen är det själva *lovsången* som är det centrala. Den bryter fram på ett mäktigt och märkligt sätt och ingen tycks kunna hejda den. Fariséerna försöker vädja till Jesus för att få tyst på de stötande hyllningarna av honom som Messias, men han avvisar dem ganska bryskt: "Jag säger er att om de tiger kommer stenarna att ropa."

På Bönsöndagen den 29 maj i år predikade jag här i kyrkan och sade bl. a: *Bönen är människans rätta förhållningssätt inför Gud*. Jag skulle vilja göra ett tillägg till det påståendet idag, nämligen: *Bönen och lovsången är människans rätta förhållningssätt inför Gud*. Bön och lovsång hör ihop. Gud är större. Vad vi än kan tänka eller föreställa oss, så är Gud större. Inför Gud får vi komma i bön och lovsång.

Men det är så märkligt med detta budskap som Jesus kommer med: Den makt som är större än allt annat är också den svagaste och mest utsatta. Gud, skaparen och livgivaren, ger i Kristus sitt liv för oss. Det triumfatoriska intåget vänds i sin motsats genom den skamfulla avrättningen några dagar senare. Men så, ytterligare tre dagar efter detta nederlag, **segrar livet över döden, kärleken över hatet!** - Kristus uppstår och ger därmed alla människor en framtid och ett hopp. Denna seger är en försmak och ett löfte, den är vårt främsta ämne för lovsång, och om den kan vi inte tuga!

Lovsång är den här söndagens tema och lovsång har de senare åren präglat budskapet i många kyrkor, både här i vårt land och i stora delar av den kristna kyrkan, även om det inte varit en så tydlig trend här i vår församling. Många av oss har nog varit lite tveksamma inför den våg av lovsånger med otydlig teologi och repetitiv uppbyggnad, som sköljt över de västeuropeiska och nordamerikanska kyrkorna. Det har känts som om man måste stänga av sin reflektion för att kunna bli en del av detta. Är det en fariseisk inställning till de spontana lovsångerna eller en sund skepsis till det oreflekterade och känslosamma?

Det finns en skatt av lovsånger med ett tydligt evangeliskt budskap och den skatten berikas hela tiden med nya tillskott av riktiga pärlor, och hela den skatten kan och bör vi bruka varje dag när vi samlas till gudstjänst, men gudstjänst är ju inte bara lovsång, utan möte med det gudomliga där vi får lyssna och begrunda och det är möte med andra människor där vi får ge och ta emot erfarenheter.

Vi behöver kunna uttrycka det vi upplever med hela vår varelse, det fantastiska i att vara människa och del av en helhet vars dimensioner vi börjar kunna ana. Tillsammans behöver vi få möjlighet att tacka och lova den makt som håller hela vårt universum i sin hand, - det universum som utvidgar sig allt snabbare, efter vad vi nu fått veta. Den vetskapen om att vi är en del av hela Guds skapelse gör att vi tillsammans med den lovsjunger Gud, och tiger vi så ropar till och med stenarna ut sin glädje! Stenarna som liksom vi består av samma stoff som bygger upp hela vårt universum.

Med bävan och självrannsakan behöver vi emellertid påminna oss att vi har fått ansvar för att vårda vår fina, kanske unika lilla planet. Vi behöver be om kraft och vishet för att klara av att bära det ansvaret.

Då duger det inte att försöka stänga av det flöde av kunskap som hela tiden ökar, och fly undan till det förment enkla och trygga. Vi är myndiga människor med ansvar, men Gud är alltid större och vi vilar i hans kärlek. Vårt ansvar är att vårda den del av världen där vi finns med all den kraft och allt det förstånd som vi har, och visa kärlek till var och en som vi möter.

Så finns det oändligt stora i det lilla oansenliga. Skatten finns i lerkärl, den bilden känner vi igen. Gud som krukmakaren och vi som leret i hans hand. Ler är den minsta kornstorleken av söndersmulad (eroderad) jordskorpa, alltså stjärnstoff, och block är den största. Av ler blandat med vatten får man lera som man kan göra kärl av. Gud litar på oss svaga kärl, att vi ska dela med oss av den skatt vi fått att förvalta, och löftet: ”Som din dag, så skall din kraft ock vara”, det löftet gäller verkligen och det är vårt vår tacksägelse och lovsång. **AMEN.**